

Sygn. akt II CSK 209/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. Ł. i D. P.

przeciwko S. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 920/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1.817 (jeden
tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powodów A. Ł. oraz D. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem autora skargi kasacyjnej „brak jest ugruntowanego orzecznictwa, co do charakteru zastrzeżeń składanych na podstawie art. 162 k.p.c. – w sytuacji gdy sąd I instancji nie oddalił wniosku dowodowego, ale dopuścił dowód przy zakreszeniu odmiennej tezy dowodowej”. W ocenie autora skargi kasacyjnej „wykładni wymaga rozbieżność w orzecznictwie zagadnienia, przerodzenia się uprawnienia sądu do dopuszczenia dowodu z urzędu wynikające z normy art. 232 k.p.c. w obowiązek, w sytuacji konieczności zasięgnięcia informacji specjalnych”.

Odnosząc się do tak sformułowanych wątpliwości interpretacyjnych i abstrahując od samej ich treści podnieść należy, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub

orzecniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Przywoływane w skardze kasacyjnej orzeczenia Sądu Najwyższego – wbrew twierdzeniom pełnomocnika powodów – nie pozwalają na twierdzenie, że art. 162 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. są źródłem rozbieżnej wykładni w odniesieniu do podobnych stanów faktycznych. W orzecnictwie ani w judykaturze nie wywołuje wątpliwości, że naruszenie przez sąd art. 232 k.p.c. zd. 2 przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego może mieć miejsce w sytuacjach wyjątkowych, gdy stanowi jedyny sposób przeciwdziałania niebezpieczeństwu oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia podważającego funkcję procesu. Problem wskazany przez pełnomocnika powodów w zakresie art. 162 k.p.c. ma charakter pozorny i oderwany jest od stanu faktycznego sprawy. Nie wywołuje bowiem wątpliwości, wobec treści art. 162 k.p.c., możliwość zgłoszenia zastrzeżenia na uchybienie przepisom postępowania polegające na zbyt wąskim – w ocenie strony – zakreśleniu tezy dowodowej czy wyborze biegłego. Jak wynika z akt sprawy takiego zastrzeżenia pełnomocnik reprezentujący powodów w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie zgłosił. W sprawie nie wystąpiła więc przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zarówno w odniesieniu do art. 232 k.p.c. oraz 162 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).